SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 69/2013-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., zastúpenej advokátom JUDr. B. F., PhD., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 2 Er 1669/2006 z 9. augusta 2011 a postupom a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 CoE 70/2012 z 25. apríla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., odmieta z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. augusta 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom a uznesením Okresného súdu Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 Er 1669/2006 z 9. augusta 2011 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“) a postupom a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 43 CoE 70/2012 z 25. apríla 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti okrem iného zaoberá aj poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Sťažovateľka poskytla dlžníkovi úver na základe zmluvy o úvere, pričom poskytnuté peňažné prostriedky bol tento povinný vrátiť podľa podmienok dojednaných v úverovej zmluve. Sťažovateľka uvádza, že dlžník neplnil svoje záväzky v zmluve predpokladaným spôsobom a sťažovateľka v nadväznosti na podmienky dojednané v úverovej zmluve, obsahujúce aj rozhodcovskú doložku, iniciovala rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom – spoločnosťou S., a. s. Na základe rozhodcovského rozsudku označeného rozhodcovského súdu, poveril okresný súd exekútora výkonom exekúcie, kde oprávnenou bola sťažovateľka a povinným dlžník. Okresný súd v napadnutom rozhodnutí exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju. Napadnuté rozhodnutie okresného súdu bolo po odvolaní sa proti nemu zo strany sťažovateľky potvrdené napadnutým rozhodnutím krajského súdu.

3. Sťažovateľka v sťažnosti v obšírnej argumentácii namieta, že postupom a uzneseniami okresného súdu a krajského súdu boli porušené jej základné práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru. Sťažovateľka predovšetkým tvrdí, že okresný súd rozhodol nad rámec svojej právomoci, keď bez návrhu rozhodol o neprípustnosti exekúcie a o jej zastavení a zároveň mal odňať sťažovateľke možnosť konať pred súdom. Okresný súd i krajský súd podľa sťažovateľky tiež nedostatočne zistili skutkový stav a nesprávne právne posúdili veci, keď chybne interpretovali a aplikovali pre rozhodnutia relevantné právne normy. Sťažovateľka sťažnosť

doplnila aj o argumentáciu, v zmysle ktorej mali okresný súd a krajský súd nariadiť v jej veciach ústne pojednávania. Sťažovateľka tvrdí, že tým, že ústne pojednávania nariadené neboli, bolo jej odňaté právo konať pred súdom.

Sťažovateľka sa domáha toho, aby ústavný súd vyslovil porušenie identifikovaných práv, zrušil napadnuté rozhodnutie okresného súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie, zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu, priznal jej primerané finančné zadosťučinenie a určil jej úhradu trov konania.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo

slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011).

7. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažností zistil, že sťažovateľka aj napriek skutočnosti, že jej musí byť známy názor ústavného súdu na danú problematiku, podáva aj naďalej sťažnosti vo veciach, ktoré sú skutkovo a právne takmer identické s tými, ktoré už ústavný súd riešil, preto je zrejmé, že sťažovateľka nesúhlasí s ustáleným názorom ústavného súdu, a teda ani s jeho rozhodnutiami o predchádzajúcich typovo zhodných alebo obdobných sťažnostiach sťažovateľky.

Keďže ide o sťažnosť v podstate identickú, resp. obdobnú vzhľadom na skutkové a právne okolnosti s tisíckami sťažností sťažovateľky, ktoré už ústavný súd riešil, ústavný súd odkazuje sťažovateľku v podrobnostiach napríklad na rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 439/2012, II. ÚS 379/2011, III. ÚS 90/2011, III. ÚS 242/2011, III. ÚS 488/2012 a IV. ÚS 446/2011, v ktorých ústavný súd sťažnosti sťažovateľky odmietol z dôvodu nedostatku právomoci a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

8. Ústavný súd na základe uvedeného nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľkou označených základných práv alebo slobôd, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, a dospel tak (opätovne) k záveru, že je potrebné ich odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

9. Ústavný súd s poukazom na uvedené skutočnosti a prihliadajúc na zásady procesnej hospodárnosti konania sťažovateľku upozorňuje, že pokiaľ aj naďalej bude ústavnému súdu podávať takéto typovo zhodné sťažnosti, ktorých nedostatky sú jej známe z jeho rozhodovacej činnosti týkajúcej sa jej obdobných vecí, môže využiť možnosť

vyplývajúcu z § 25 ods. 2 poslednej vety zákona o ústavnom súde a odmietnutie sťažností neodôvodniť.

10. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky v nej uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2013